

РЕШЕНИЕ

№ 775

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: К. Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от К. Машев Въззивно гражданско дело № 20211000503702 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 263828/08.06.2021 г., постановено по гр. д. № 6939/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 23 с-в, изцяло са уважени предявените от И. К. И. и И. Н. И. срещу Г. Д. Т. активно субективно съединени иски с дадена от първоинстанционния съд погрешна правна квалификация по чл. 59 ЗЗД за връщане на следните суми: 1) сумата от 40300 лв. (левовата равностойност на 20605 евро) – в полза на И. К. И. и 2) сумата от 45000 лв. – в полза на И. Н. И., представляващи стойността на обогатяването при извършеното без годеж юридически факт имуществено размятане, а именно: изпълнение поради грешка на чуждо парично задължение (на купувача Г. Д. Т.) към продавача „Интер Керамик” ООД - по сключен договор за покупко-продажба, обективиран в н. а. № 4, съставен по н. д. № 182/2014 г. от помощник-нотариус А. Г. при нотариус Д. Т., ведно със законната лихва върху претендираните главни парични притежания от момента на подаване на исковата молба - 28.05.2019 г., до окончателното им заплащане. Тъй като не е настъпило вътрешнопроцесуалното условие - отхвърляне на главните иски, СГС не е разгледал предявените под евентуалност активно субективно съединени кондикционни иски срещу продавача „Интер Керамик” ООД (за връщане на даденото при начална липса на основание).

Срещу така постановеното решение е предявена въззивна жалба от ответницата, в която се излагат правни съображения за неговата неправилност. Въззивникът поддържа, че ищците не са установили своята активна процесуалноправна легитимация - те притежават различен ред за защита (при твърдяната трансформация на придобитите от техния син по дарение от тях лични средства в придобития от неговата бивша съпруга имот), поради което те не притежават процесуално право да предявят субсидиарния иск с правно основание чл. 59 ЗЗД. Счита, че в процеса на доказване е установен правнорелевантният факт, че преди да заплатят продажната цена по процесния договор за покупко-продажба ищците са знаели за уговорения между съпрузите режим на разделност на придобитите по време на брака

имуществени права, поради което с тези безкасови плащания са имали намерение единствено да дарят въззивницата.

Въззиваемите-ищци са подали в законоустановения срок писмен отговор на въззивната жалба, с който я оспорват, като поддържат, че първоинстанционният съд правилно е приложил процесуалния и материалния закон при постановяване на обжалваното решение.

Въззиваемият-евентуален ответник не е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, но в Становището от 28.02.2022 г. (след като САС е дал на страните съответни указания относно юридическите факти, на които страните основават своите субективни права и материалноправни възражения, и е изяснил, кому принадлежи процесуалното задължение (доказателствената тежест) да ги установи), както и в устните състезания (вкл. в писмената защита) развива правни съображения за неоснователност както на главните, така и на евентуалните искове, тъй като ищците не са заплатили на ответното търговско дружество исковите суми поради грешка, а напротив - със съзнанието, че погасяват чужд дълг (на първата ответница), поради което „Интер Керамик” ООД е получил тези суми на годно правно основание.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт и възраженията на въззиваемия.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима, но разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

СГС, I ГО, 23 състав, е бил сезиран с активно субективно съединени под евентуалност кондикционни искове по чл. 56 ЗЗД (главните искове) и по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД (евентуалните искове).

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел за установено, че ищците И. К. И. и И. Н. И. с платежни нареждания от 02.06.2014 г. са превели в полза на „Интер Керамик” ООД сумата общо от 85300 лв. с посочено основание „за закупуване на жилище на К. И. И.”, техен син (с дарствено намерение). Но тъй като чуждият дълг, който те са искали да изпълнят (синът им не е бил купувач по процесния договор за покупко-продажба поради уговорен режим на разделност при придобиване на имуществени права по време на брака му с първата ответница), не съществува, собственикът на имота - Г.Т., се е обогатила за сметка на ищците, макар и облагата да е преминала през различни патримониуми (при общата група факти, обуславящи това разместване на блага от един патримониум в друг имуществен комплекс - без да е възникнал годен юридически факт).

Съобразно релевираните в исковата молба фактически твърдения и формираното искане за предоставяне на съдебна защита на твърдяното накърнено материално право (арг. чл. 2 ГПК, във вр. с чл. 6, ал. 2 ГПК), които обосновават основанията на предявения иск по смисъла на чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК, както и вида и обема на търсената съдебна защита (арг. чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК), ищците искат със сила на пресъдено нещо да се установи, че са носители на кондикционно право – субективно право за връщане на даденото при начална липса на основание (изпълнение на чуждо задължение поради грешка - със съзнанието, че погасяват задължение по договор за покупко-продажба на своя син, те са изплатили уговорената продажна цена, чийто носител е била единствено бившата съпруга на сина им -

Г.Т., която е придобила при уговорения между съпрузите режим на разделност правото на собственост върху процесното жилище).

Макар и първоинстанционният съд при формиране на своето вътрешно убеждение – арг. чл. 12 ГПК, във вр. с чл. 235, ал. 2 ГПК, да е разгледал всички правопораждащи спорното материално право юридически факти за връщане на даденото при изпълнение поради грешка на чуждо парично задължение по договора за покупко-продажба, той погрешно ги е подсумирал (подвел) под правната норма на чл. 59 ЗЗД. Но това обстоятелство не е довело до порок в съдебното решение, обуславящ неговата недопустимост, тъй като първоинстанционният съд, съобразно основания принцип в българския граждански процес – диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), изцяло се е произнесъл по наведените фактически твърдения от ищците в исковата молба – в този смисъл е и константната практика на ВКС, формираната по чл. 290 ГПК – напр. Решение № 375/26.10.2011 на ВКС, IV г. о. по гр. д. № 931/2009 г.; Решение № 439/23.07.2010 на ВКС, IV г. о. по гр. д. № 476/2009 г. Неправилната правна квалификация, под която СГС е подвел предявеното спорно материално право, представлява нарушение на материалния закон, което трябва да бъде съобразено от въззивния съд. В този смисъл, САС, упражнявайки служебно своите процесуални задължения, в доклада по чл. 267, ал. 1 ГПК е изяснил на страните юридическите факти, по които ще се произнесе със своя краен съдебен акт, като им е предоставил процесуалната възможност да упражнят своите процесуални права именно по тези материални предпоставки, поради което въззивният съд ще се произнесе не по субсидиарния иск по чл. 59 ЗЗД, а по чл. 56 ЗЗД. В този смисъл, необосновани са поддържаните и пред настоящата съдебна инстанция правни доводи на ответниците за недопустимост както на предявените искове, така и на обжалваното съдебно решение.

Както е изяснено в дадените в доклада на въззивната жалба на основание чл. 267, ал. 1 ГПК указания на страните, съобразно релевираните в исковата молба фактически твърдения възникването на спорното материално право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** процесната сума да е излязла от патримониума на ищците; **2)** тя да е постъпила в имуществения комплекс на кредитора („Интер Керамик” ООД); **3)** ищците да не са били длъжници на кредитора „Интер Керамик” ООД; **4)** това разместване на имуществените блага да е било извършено поради **грешка** относно факта, че синът на ищците - К. И. И., **е бил страна (купувач, длъжник)** по процесния договор за покупко-продажба, обективиран в нотариалния акт, без – към момента на извършеното плащане, да са знаели, че с превода на тези суми погасяват действително задължение на ответника Г. Д. Т. към продавача „Интер Керамик” ООД и **5)** задължението на действителния длъжник - Г. Д. Т., да е било обективирано в документ, в който са материализирани субективните права на кредитора и без **представянето** на който те не биха могли да бъдат надлежно упражнени (напр. менителнични ефекти и пр.), респ. вземането на кредитор „Интер Керамик” ООД по процесния договор за покупко-продажба да е било **обезпечено** чрез някои от уредените в закона обезпечителни способи, като вследствие на плащането на процесните суми кредиторът „Интер Керамик” ООД да се е лишил добросъвестно от документа или от обезпечението на задължението по смисъла на чл. 56 ЗЗД (макар и въззивният съд да не е бил длъжен да квалифицира на този етап спорното материално право, САС е посочил приложимата материалноправна норма, за да ориентира напълно страните относно правопораждащите спорното материално право юридически факти).

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства, вкл. и от Декларация за избор на режим на имуществени отношения, респ. от Удостоверение от 29.11.2019 г., издадено от служител при АВ, се установява, че съпрузите К. И. И. (син на ищците) и ответницата Г. Д. Т. са уговорили режим на разделност по смисъла на чл. 18, ал. 1, т. 2 СК, във вр. с чл. 33 СК при придобиване на имуществени права по време на гражданския брак, т.е. всички имуществени права, придобити от всеки от съпрузите по

време на брака, са негово **лично** притежание.

От н. а. № 4/02.06.2014 г., съставен по н. д. № 182/2014 г. от помощник-нотариус А. Г. при нотариус А. Г., се установява, че ответницата - Г.Т., като единствен купувач, макар и по време на брака със сина на ишците - К. И. И., е придобила в **лично** притежание правото на собственост на прехвърленото от продавача „Интер Керамик” ООД (евентуалния ответник) жилище, като уговорената продажна цена е заплатена безкасово - в деня на сключване на този транслативен възмезден договор.

Не е спорно между страните, а и от две платежни нареждания от 02.06.2014 г. ишците (родители на съпруга на купувача) са превели на продавача по процесната двустранна прехвърлителна сделка уговорената между Г. Д. Т. и „Интер Керамик” ООД продажна цена, както следва: **1)** сумата от 20605 евро (равностойност на 40300 лв.) от И. К. И. - с посочено основание на безкасовото плащане „покупка на жилище” и **2)** сумата от 45000 лв. от И. Н. И. - с посочено основание на безкасовото плащане „за закупуване на жилище К. И. И.”.

От показанията на свидетеля Б. Л. Ч., приятел и кум на сина на ишците - К. И. И., се установява, че те са продали собствен апартамент в гр. Казанлък, за да могат да закупят на сина си апартамент в гр. София. Свидетелства, че нито той, нито родителите на К. са знаели, че между съпрузите е постигнато съгласие за разделност на имуществените отношения, но намерението на ишците е било да се закупи апартамент на К. И. - „Г. забременя, направиха сватба, И. и И. купиха апартамент на К. в гр. София. Не знам как стана, че апартамента се записа на името на Г.... Знаем, че родителите на К. искаха да купят този апартамент, за да може той да се чувства по-самостоятелен, да има самочувствие”. Изяснява правнорелевантния факт, че едва след раздялата между съпрузите ишците узнали, че този апартамент принадлежи изключително на Г.Т. Знае, че родителите на К. са разбрали за уговорения режим на разделност, едва след като съпрузите са били в процес на развод.

От показанията на свидетеля Е. Д. Т., брат на ответницата Г. Д. Т., се установява, че процесният апартамент е закупен с пари на ишците. Излага субективни възприятия, че преди да заплатят продажната цена, те са били наясно, че имотът ще бъде изключителна собственост на Г. - „Те сами го пожелаха това нещо, то не се е коментирало, това се е знаело”. Свидетелства, че родителите на К. са знаели, че съпрузите са подписали споразумение - „Сестра ми го каза това предварително, не го е крила това нещо от никого”.

Тъй като и двамата свидетели са от близкия роднински или приятелски кръг на ишците и ответницата Г.Т., техните показания трябва да бъдат анализирани задълбочено с останалите събраните по делото доказателства, за да се изясни кои техни субективни възприятия са достоверни и кои не са правдоподобни - съобразно тяхната евентуална заинтересованост (арг. чл. 172 ГПК). Свидетелските показания са противоречиви по отношение на обстоятелството дали заплащането на продажната цена за придобиване на процесния имот е с намерение да бъде надарена ответницата, респ. да бъдат надарени двамата съпрузи (тъй като е уговорен режим на разделност в имуществените отношения на съпрузите, като ответницата е придобила в лична собственост жилището, тя трябва да установи, че тези парични суми са заплатени с намерение **именно тя да бъде надарена**).

От платежното нареждане, съставено от И. Н. И. на 02.06.2014 г., се установява, че тя е наредила да бъде заверена банковата сметка на продавача със сумата от 45000 лв. - с посочено основание на безкасовото плащане „за закупуване на жилище К. И. И.”. В случай че тя е искала да дари ответницата, за да стане изключителен собственик на процесното жилище, нейното намерение би било **изрично** материализирано в този платежен документ. Следователно, **към момента** на извършеното плащане тя не е притежавала субективни представи нито че младите съпрузи са уговорили режим на разделност при придобиване на имуществени права по време на гражданския брак, нито че страна по договора за покупко-продажба е била Г.Т. Напротив, щом е изявила воля да заплати парично задължение на своя син, ишцата не само е искала само той да бъде надарен с тази сума, но и той да стане

собственик на апартамента. Всъщност, тази **погрешна** представа за обективната действителност я е мотивирала да извърши акт на имуществено разпореждане с нейните парични средства. По идентичен начин - ако ищецът И.И. е имал желание да дари ответницата, при все че е знаел, че единствено тя ще придобие правото на собственост върху закупеното жилище, **изрично** бе посочил в основанието за плащане това намерение. От друга страна, процесният имот е придобит в един близък период от момента, в който е сключен както гражданският брак, така и е уговорен режим на разделност, поради което, ако ищците са имали субективни представи за правнорелевантното обстоятелство, че съпругата на техния син ще стане изключителен собственик на апартамента и те са имали действително намерения да я дарят, биха изрично изяснили това намерение в платежното нареждане. Напротив - ищцата е пояснила по недвусмислен начин своята воля - да заплати продажна цена за придобиване на имот **от нейния син**. Когато двама съпрузи извършват плащане от притежаваните от тях банкови сметки в полза на трето лице за погасяване на чуждо задължение - в един същ ден, житейски логично е, а следователно, и правно обосновано е да се приеме, че тяхното намерение за извършване на тези актове на имуществено разпореждане е **идентично** - в конкретния случай за закупуване на жилище на своя син, съобразно удостовереното основание в платежното нареждане, съставено от ищцата - „за закупуване на жилище К. И. И.”.

При така изяснените правнорелевантни факти настоящата съдебна инстанция достига до категоричния извод, че показанията на свидетеля Б. Л. Ч. са изцяло достоверни, а тези на свидетеля Е. Д. Т. - брат на ответницата, са повлияни от желанието тя да се освободи от своето задължение по договора за покупко-продажба, но да остане изключителен собственик на придобития имот, вкл. и с оглед на обстоятелството, че тя се чувства духовно наранена от твърдяното брачно провинение на нейния бивш съпруг.

Следователно, не бе установено от събраните по делото доказателства нито че към момента на извършеното плащане на продажната цена ищците са притежавали субективни представи, че съпругата на техния син ще придобие изцяло процесния имот, т.е. че междувременно младото семейство е избрал законов режим на разделност на имуществените отношения, нито че те са извършили това имуществено разпореждане с намерение да дарят купувача - ответницата. В този смисъл, ищците са заплатили чужд дълг при **неправилна** субективна увереност (грешка по смисъла на чл. 56 ЗЗД), а именно - с **погрешното** убеждение, че техният син е купувач (страна, длъжник) по релевантното продажбено правоотношение, макар в действителност да е заплатено чуждо задължение - на действителния купувач (ответницата), който е станал **изключителен** собственик на придобитото жилище.

Съгласно чл. 73 ЗЗД едно задължение може да бъде изпълнено от трето лице дори против волята на кредитора, освен ако той има интерес то да бъде изпълнено лично от длъжника. Когато се дължи заместима престация, т. е. задължението е такова, че може да бъде изпълнено от лице, различно от длъжника, и страните не са изключили изрично тази възможност, задължението може да бъде изпълнено и от друго лице. Но това изпълнение на чуждо задължение трябва да е съзнателно, т.е. да не е плод на грешна представа или по отношение на **действителния** длъжник, или по отношение на основанието и предмета на задължението. Само когато не е налице грешка при изпълнение на чужд дълг, това плащане ще породи **правопогасително** действие - платеното ще е при наличие на годно правно основание. Обратно, когато погрешно се изпълнява чуждо задължение, това плащане е без правно основание - липсва годен юридически факт (в конкретния случай задължение на К. И. към продавача и евентуален ответник), поради което не настъпва правопогасително

действие и платилите без правно основание правни субекти имат право на кондикционен иск срещу кредитора (недължимо получилия плащане от трети лица, които не са имали намерение да погасят дълга на Г. Д. Т.). По същество, в този смисъл е и формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС с Решение № 197/7.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 1043/2010 г., II т. о., ТК - „За да има **погасителен ефект** изпълнението от трето лице съгласно чл. 73 ЗЗД, е необходимо последното **да е знаело**, че изплаща чужд дълг и да е извършило плащането **с желание** да освободи длъжника от задължението. Аргументи в тази насока могат да се намерят и в разпоредбата на чл. 56 ЗЗД, уреждаща изпълнението **поради грешка**. Извършеното от третото лице изпълнение на чужд дълг има погасителен ефект, еднакъв с този на изпълнението от длъжника, когато задълженията не са *intuitu personae* и изпълнението **не е извършено поради грешка**. За настъпването на погасителния ефект е без значение дали третото лице има или няма интерес от изпълнението на чуждия дълг”.

Изясни се, че в настоящия казус ищците И. К. И. и И. Н. И., с намерение да осигурят жилище за своя син, са изпълнили задължение на ответницата Г.Т. към кредитора - продавача „Интер Керамик” ООД, като са смятали, че така погасяват задължение на сина им, който ще придобие собствеността върху имота. Но ищците, погрешно заплатили задължението на Г.Т. по породеното продажбено правоотношение, могат да искат връщане на даденото при начална липса на основание от длъжника, само ако установят, че кредитора се е лишил добросъвестно от документа, в който е материализирано погасеното задължение, или от обезпечението на задължението (арг. чл. 56, изр. 2 ЗЗД). Не се установи, че сумата, представляваща продажна цена, е била обективизирана в конститутивна ценна книга (менителнични ефекти), която да е била предадена от нейния приносител на длъжника или на платилия дълга, нито че изпълнението на това задължение е било гарантирано чрез вещно обезпечение, като след плащането кредиторът е заличил ипотеката, поради което предявеният срещу длъжника по продажбеното правоотношение иск с правно основание чл. 56 ЗЗД се явява неоснователен.

Съобразно чл. 271, ал. 2 ГПК въззивният съд следва да разгледа предявения при условията на евентуалност иск, тъй като при отмяна на решението по главния иск се възстановява висящността по евентуално съединените с него искове, по които първоинстанционния съд не се е произнесъл.

Съгласно релевираните в исковата молба фактически твърдения възникването на спорното право по предявения евентуален иск („в случай, че по делото не се установи, че преведените от нас суми са за покупка на горепосоченото жилище, закупено от първата ответница, предявяваме иск срещу „Интер Керамик” ООД, тъй като ние **не сме** закупили недвижим имот от втория ответник) се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки: 1) процесната сума да е излязла от патримониума на ищците; 2) тя да е постъпила в имуществения комплекс на евентуалния ответник и 3) това разместване на блага от имуществото на ищците в патримониума на този ответник да е без правно основание (при начална липса на годеен юридически факт), т. е. това имуществено разместване да не е в изпълнение на действително поето правно задължение на ищците или на техния син.

Не е спорно между страните, че ищците И. К. И. и И. Н. И. са превели на 02.06.2014 г. на купувача - евентуалния ответник, сумата общо от 85300 лв. (този факт се установява и от намиращите се на л. 8-9 от кориците на първоинстанционното делото платежни нареждания) - за покупка на жилище за техния син. Макар и към този момент К. И. да е бил в граждански брак с Г.Т., те са постигнали съгласие за установяване на законов имуществен режим на разделност, поради което всички права, придобити от всеки от съпрузите по време

на брака, са негово лично притежание (арг. чл. 33, ал. 1 СК). Следователно, придобитият от ответницата Г.Т. недвижим имот представлява нейно лично имуществено благо.

Но тъй като К. И. не е страна по тази двустранна възмездна транслативна сделка, т. е. не е купувач по възникналото продажбено правоотношение с евентуалния ответник, това имуществено разместване от патримониума на ишците в имуществения комплекс на продавача не е в изпълнение на действително поето правно задължение, т.е. то е извършено при начална липса на годеен юридически факт. Както бе изяснено, извършеното плащане поради грешка не е годно да погаси съществуващо чуждо задължение (то не е породило правопогасително действие). Следователно, в процеса на доказване се установиха юридическите факти, на които ишците основават своя кондикционен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД - те не са закупили недвижим имот от „Интер Керамик” ООД нито за себе си, **нито за своя син**, макар и да са имали погрешни намерения за това, поради което имуществената облага на продавача е получена при начална липса на основание (липса на задължение нито на ишците, нито на техния син по процесното продажбено правоотношение). В този смисъл, ответното търговско дружество дължи връщане на сумата от 20605 евро – на И. К. И., респективно на сумата от 45000 лв. – на И. Н. И., като се съобразят задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в ТР № 4/29.04.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2014 г., ОСГТК („В случаите, при които е предявен иск за присъждане левовата равностойност на сума, уговорена в чуждестранна валута, съдът трябва да се произнесе по съществото на спора, като приеме, че е сезиран с иск за заплащане на уговорената в чуждестранна валута сума”) - при пряка престативна кондикция се дължи връщане на същата облага, която е получена от неоснователно обогатилия се.

Тъй като процесното плащане не е породило правопогасителен ефект, продавачът би имал право на иск за реално изпълнение срещу купувача - за заплащане на дължимата продажна цена.

При така приетите за установени правнорелевантни факти и изложените правни съждения настоящата съдебна инстанция достига до категоричния правен извод, че предявените главни искове по чл. 56 ЗЗД за връщане на заплатените за покупка на жилище поради грешка суми от ишците срещу Г.Т. следва да бъдат отхвърлени, като решението в тази част бъде отменено, но да бъдат изцяло уважени предявените срещу ответното търговско дружество под евентуалност активно субективно съединени кондикционни искове по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

При този изход на правния спор, предмет на въззивното производство, трябва да бъде отменено както решението в частта, в която Г. Д. Т. е осъдена на основание чл. 78, ал. 3 ГПК (по своето правно естество в тази част то представлява определение) да заплати на ишците сумите от 3412 лв. - държавна такса и 2800 лв. - адвокатско възнаграждение, така и Определение № 272741/11.08.2021 г., с което ишците са осъдени на основание чл. 78, ал. 4 ГПК да заплатят на „Интер Керамик” ООД сумата от 4200 лв. с ДДС - адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ишците трябва да се присъдят съдебни разноски срещу „Интер Керамик” ООД общо в размер на сумата от **6212 лв.**, представляваща сборът от заплатените държавна такса и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК и сумата от **2000 лв.** - заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред САС.

При уважаване на предявената въззивна жалба въззиваемите-ишци трябва да заплатят на Г. Д. Т. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **3000 лв.** - адвокатско възнаграждение за осъществяването на процесуално представителство пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК и сумата от **1706 лв.** заплатена държавна такса за въззивното

обжалване.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 263828/08.06.2021 г., постановено по гр. д. № 6939/2019 г., по описа на СГС, ГО, I-23 състав, вкл. в **частта му** за разноските, както и Определение № 272741/11.08.2021 г., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. К. И., ЕГН ***** и И. Н. И., ЕГН *****, двамата с адрес гр. ***, ж. к. „****“, бл. **, ет. *, ап. ** срещу Г. Д. Т., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ул. „****“ № **-**, ет. * искове с правно основание чл. 56 ЗЗД за връщане на заплатени поради грешка суми в размер от **20605 евро** - в полза на И. К. И., и в размер от **45000 лв.** - в полза на И. Н. И., ведно със законната мораторна лихва от предявяване на исковата молба – 28.05.2019 г., до окончателното им заплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД „ИНТЕР КЕРАМИК“ ООД, ЕИК 131214291, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Оборище“, кв. „Подуяне“, ул. „Богдан“ № 3, ап. 12 **да заплати** на И. К. И. сумата от **20605 евро**, а на И. Н. И. сумата от **45000 лв.**, представляващи заплатени суми при начална липса на правно основание, ведно със законната мораторна лихва от предявяване на исковата молба – 28.05.2019 г., до окончателното им заплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК И. К. И. и И. Н. И. **да заплатят** общо на Г. Д. Т. сумата от **3000 лв.** - съдебни разноски пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК сумата от **1706 лв.** - съдебни разноски пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ИНТЕР КЕРАМИК“ ООД **да заплати** общо на И. К. И. и И. Н. И. сумата от **6212 лв.** - съдебни разноски пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК общо сумата от **2000 лв.** - разноски пред САС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____